

FOLK OG LAND

NR. 3, 24. ÅRGANG

LØRDAG 8. FEBRUAR 1975

LØSSALG KR. 3,—

NU MÅ ALLE KREFTER SAMLES

Appell til alle landssvikdømte fra Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Fra INO blir det i disse dager utsendt et brev til flere tusen tidligere medlemmer av NS og det gamle Forbundet for sosial oppreisning. Brevet har følgende ordlyd:

TIL ALLE SOM ER DØMT FOR «LANDSSVIK»

De som ennå lever, av oss rundt 100 000 nordmenn som ble satt under tiltale for «landssvik», utgjør ingen enhetlig flokk, hverken i meninger eller på annen måte. Et utrolig stort antall har klart å arbeide seg frem til gode, ja endog fremtredende posisjoner ved dyktighet og iherdig innsats. Det er derfor fullt forståelig at de fleste fremdeles først og fremst konsentrerer seg om sitt «kjøpmannskap» og sin daglige gjerning.

Noen av oss har allikevel funnet det riktig å ofre tid og krefter på å rydde opp i de mange misforståelser, feiltolkninger og også direkte løgner som dessverre i dag preger den offisielle fremstilling av krigstidens norske historie. Både for vår egen verdighets skyld og av hensyn til historiens dom mener vi det er nødvendig å få klarlagt såvel den hederlige motivering som det sanne fedrelandssinn som lå bak de fleste NS-folks handlinger.

Organisert ble dette arbeidet først drevet gjennom Forbundet for Sosial oppreisning, som vi går ut fra at de fleste av dere har hørt

om, og senere også av Institutt for Samtidshistorie. For kort tid siden er disse to organisasjoner slått sammen og har fått navnet Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie. (INO). Hensikten med dette er selvfølgelig å samle kreftene og oppnå større effektivitet i arbeidet.

Instituttet har allerede fra starten visse midler til rådighet, og noen av dem er anvendt til å kjøpe seg inn i en eiendom på Enerhaugen, nærmere bestemt Enerhaugplassen 4. Der har vi fått skikkelig plass til kontorer, og også rom for vårt omfattende bibliotek, bestående av bøker og skrifter som behandler spørsmål angående krigen og okkupasjonstiden. Det er også plass til mindre møter.

Instituttet vil imidlertid bruke det vesentlige av sine midler til å støtte f.eks.



Fra et av de første landsmøtene i «Forbundet» etter krigen. Norsk asfaltpresse berettet alltid på sin spesielle måte om disse «nazistiske sammensvergelsene».

yngrer forskere som på et uhildet grunnlag vil beskjefte seg med hva som hendte før og under okkupasjonen, eller granske selve rettsoppgjøret. Dessuten

har INO gitt redaktør Odd Melsom i oppdrag å skrive krigstidens historie slik flertallet av NS-folk opplevde og oppfattet den. INO vil og har anledning

til å bruke «Folk og Land» som sitt meddelelsesorgan. Det er imidlertid i denne sammenheng nødvendig å understreke at bladet redi-

(Forts. side 7)

SIEGFRIED:

Venstreradikal okkupasjonshistorie

Hvor næringslivets menn er syndebukker sammen med Nasjonal Samling



April 1940: en grotesk avslutning på sosialistenes «forsvarspolitikke». Tyske tropper erobrer Oslo i sluttet orden med byens ridende politi som velvillige veivisere.

Det er ikke rare aktelsen den venstreradikale historikeren Hans Fredrik Dahl har for kolleger av det vi kanskje kan kalle for «skodvinskolen». Noe han også

gir klart uttrykk for i den bok han har forestått redaksjonen av «Krigen i Norge», som er kommet på Pax Forlag. I en artikkel han selv har skrevet i denne boken slår han fast at når det gjelder denne form for samtids-historie så er den «i så påfallende grad skrevet av de samme menneskene som først kjempet krigen, og så fortolket den — — — Rettsoppgjøret etter 1945 har gitt hele begrepsdannelsen om okkupasjonen en dreining om aksens forræderi/motstand.»

Nå har vel ikke akkurat Skodvin og de andre samtidshistorikerne av hans kategori egentlig «kjempet krigen», og det er da vel heller ikke det Dahl mener i ren bokstavelig betydning. Han mener vel at de i 1945 var kommet med på den «rette siden» og derfor senere har

talt den «rette sidens» sak. For en stor del fast ansatt i deres tjeneste som overtok makten i 1945.

Dahl har utvilsomt all mulig grunn til å se på det disse samtidshistorikere har prestert og presterer som et slags partsinnlegg og ikke som virkelig objektiv historie. Men vi kan ikke se at den historieskrivning Dahl og hans venstreradikale følgesvenner begår står i nevneverdig annen stilling. Som det for «skodvinianerne» er hovedsaken å forsvare de historielegender som bl.a. «rettsoppgjøret» bygger på, så er Dahls og hans kollegers oppgave å angripe «kapitalismen», offiserene og alt som ellers er vederstyggelig i venstreradikale øyne.

Naturligvis blir ikke det noen mere pålitelig historieskrivning enn det den annen skole representerer, men

denne indre strid mellom disse den «nasjonale holdnings» menn på begge fløyer fører iallfall til at også mange av de gamle myter om motstand og innsats faller. Og vel er det. For det er ikke bra for et folk med sikte på fremtiden å bygge på kvasinasjonalt tøv og tant.

Den bok Dahl står som redaktør for og medarbeider i inneholder en rekke artikler som i første rekke tar sikte på å vise hvor «nasjonalt» norsk næringsliv og dets menn egentlig var helt opp til det var sikkert at Tyskland ville tape krigen. Dernest forsøker man å understreke og forherlige det som jo også sant og riktig var, at det var kommunistene som ledet sabotasjeaksjonene, mordene og drapene. Og den egentlige hjem-

(Forts. side 8)



Frontkjempennytt



DEN NORSKE LEGION Viken Bataljon.

I nr. 20.1974 nevnte vi at det forberedes samling av 2., 4. og 14. kompani. Nu meddeles det at også 3. kompani er i gang. Redaksjonen formidler kontakt.

SKIJEGERNE

10 mann fra Gust Jonassens skikompani og 3 fra Skijegerbataljonen har vært samlet til arbeidsmøte for å skaffe bedre oversikt over dem som bør innkalles når møter blir berammet. Resultatet ble en rulleføring av nye ca. 100 mann.

Det viste seg å foreligge et vell av bilder fra utdanning og innsats.

Redaksjonen formidler kontakt.

FILATELI

En av våre ivrige frimerkesamlere har gjort oss oppmerksom på en meget interessant stensilert trykksak på 76 sider. «Post under tysk okkupasjon av Norge 1940—45.»

Foruten å inneholde utførlig oversikt over krigens frimerker med SS-motiver og Legionsfrimerker fra en rekke land, tyske tjenestestempler, propagandastempler på brev, vignetter av forskjellig slag, opplysninger om feltpostforsendelser og f.eks. forsendelser til internerte studenter m.v. er ca. 1/3 av sidene omtale av de forskjellige frivilligavdelingens forflytninger under krigstiden. Slag og kampsteder er nevnt. Likeså navn på kommandører og når disse tjenestegjorde.

To kart forteller særlig meget:

Et viser Sydavsnittet med 5. SS Pz. Div. «Wiking»s fremrykking og tilbaketrekking inntegnet. Fra 1/2-41 til 8/5-45.

Det andre er fra Nord- og Midtavsnittet og viser 11. SS Pz. Gren. Div. «Nordland»s innsats fra Leningradavsnit-

tet november '43 til kampene om Berlin mai '45.

Samlingen — som faktisk gir den beste oversikten vi noen gang har sett — er stilt sammen av Bjarne J. Fjeld jr. Adressen oppgis til Trondheimsvn 14, Oslo 5. Vi formoder at den kan bestilles. Og det anbefales.

FRA SINGAPORE

Ønsker Legionær fra 1. kp. nu Capt. Lars Skahjem godt nytt år til alle frontkamerater og venner.

Han har det bra, er skipper på en kinesisk passasjerbåt og eneste hvite blandt 600 ansatte kinesere.

VED LENINGRAD

I nr. 11, 8/6 nevntes tanker en Legionær, fra 1. kp. gjorde seg, da han som turist, 20 år etter, sto på stedet foran Leningrad, hvor han mistet ett øye.

Vi mottok etterpå henvendelser om at det måtte ha vært umulig. Men det er riktig! Ved 1. kp.'s sammenkomst hadde hele 3 vært der. Til forskjellig tid.

Omtalte var med i en turistbuss på vei til slottsbesøk. Bussen passerte stillingene våre på henget øst for Uritz. Skyttergravenes fordypninger i lendet var ennå helt synlige.

En forteller at det langs den forøvrig meget gode veien fra Riga til Leningrad — han kjørte der med personbil — over alt sees dypt «bombekraterer» og gamle nedrustede vrak av pansere og biler.

Forstadstog kan tas fra Leningrad til Krasnoje Selo og til Pusjkin (tidligere Zarskoje Selo og Detskoje Selo). «Panservraket», vårt anvisermerke på flaten foran Pulkovahøyden (66,6 A), eksisterer og skyttergravene kan også her sees. Stedene har ikke vært utbyggingsområder etter krigen og alt står derfor nesten helt som dengang, husene like umalte.

Venstrevridd NRK om Vietnam

Hvor lenge skal den tidligere ORIENTERING-redaktøren få villedde folk?

Norsk TV's nye Vietnamspesialist er den røde ekstremisten Kjell Gjøstein Resi, tidligere mangeårig redaktør av Orientering. Når folk hører hans reportasjer, bør de aldri et øyeblikk glemme hvilken bakgrunn han har.

I en serie reportasjer fra Nordvietnam presenterte Resi oss for et uskyldshvitt og fredselskende regime som aldri har ønsket annet enn å leve i fred og i å gjøre sitt land til et paradys på jorden. Dessverre var det stygge folk som i mange år nektet dem å drive med slike gode og nyttige sysler. Først nå i det siste har man kunnet bygge og virke som

AV FALK

man ville — med all mulig hjelp og støtte fra snille og gode Sovjetsamveldet, selvfølgelig.

Ventet De motforestillinger, sier De? Det kan De ikke mene! At det røde regime i Nordvietnam i en lang årrekke har ført en blodig angrepskrig i syd, det er da ingen ting å nevne. Heller ikke at de samme herrer siden «fredsavtalen» — og stikk i strid med den — har øket sin stående hær i syd fra 200.000 til 300.000 mann.

Vi tar i oss igjen at Kjell Gjøstein Resi ikke har sagt noe om krigen i syd. Det hendte f.eks. noen dager senere da nordvietnameserne hadde erobret en distrikthovedstad i syd. Med triumf i stemmen kunne han fortelle oss hvilket glimrende artilleri de røde styrker nå hadde fått — hvor fra, for-

Man får nesten lyst til å besøke «gutta» på depotet eller P.K. Ved Gatchina-kryset har det store murhuset som var «Kampgruppe Jächelens» hovedkvarter fortsatt rester av kamuflasjemaling. Skrår man over jordene kommer man til kirkegårdens bjerkebeplantning. Trærne gjør det forholdsvist lett å orientere seg. Noen gravforhøyninger er synlige; men det vesentlige er de typiske små russiske intenst dyrkede haver på noen få kvadratmeter. Folk forstår hvorfor du som utlending ser deg om, de smiler, men går raskt videre.



NRK's gullgutter i Øst-Asia: kommunistiske Vietkong geriljatropper.

resten? Sydvietnameserne måtte greie seg med mye dårligere saker, så de ble skutt sønder og sammen og kunne ha det så godt. Det er ikke snakk om noen puslete gerilja lenger, nå er det moderne krig i full skala, jublet Resi. Så vi har all grunn til å glede oss på de lykkelige vietnameseres vegne.

Noe godt har Resi gjort.

Så mange rasende mennesker har vi sjelden møtt som etter hans Nordvietnam-reportasjer. Like fullt er det en grenseløs frekkhet av NRK-monopolet å sette denslags røde propagandist til å «informere» og «veilede» oss. Finnes det ikke en eneste av lederne i NRK som har manns mot til å rydde opp — eller passer det godt som det er?

Otto Falkenberg 90 år

Olympieren Otto G.G.D. Falkenberg fylte 9. januar 90 år. Denne høyreiste, norske viking har i sannhet gått sin egen vei i livet! Falkenberg har alene uten «stønad» i nederlag og seier kjempet den kampen som Jack London skildrer hos sine helter i sydens hete eller under nordlysets flammer. —

Selv om Falkenberg er blitt plyndret og dømt politisk — kan man ikke ved hjelp av et erstatningsdirektorat ta fra ham hans inn-

sats under alle himmelstrøk og hans ekte patriotiske holdning i en tid da regjeringen rømte som forskremte geiter fra sitt ansvar for Norges 9. april 1940. —

Falkenberg var rask han også, men det var i 1920 da han tok gull i olympiaden i Antwerpen med timeteren «Mosk II» fra Bergen. I 1944 vant han i old-boysklassen hirdmesterskapet i verneidrett på ski.

Da den store stund opprant i 1945 ble også Falkenbergs hjem plyndret av ustraffelige patrioter.

Disse ting er og blir skildret, når tidens fylde er kommet!

Falkenberg er ikke fyldig, men skarp som samuraiens sverd. Når han sammen med oss andre en dag går inn til evigheten vil det også bli sagt om Falkenberg at det er bedre å lide urett enn å gjøre urett.

Alexander Lange

Definisjon:

Miniskjørt, står det i vårt uoffisielle leksikon, er et middel mot vårslapphet.

(innsendt)



Falkenberg i manndommens år.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

TIL HUNDRE TUSEN ANONYME

Den verden som i 1945 stivnet til i et rigorøst demokratisk livsskjema er i løpet av et par sesonger — og uten selvinnlysende ytre årsaker — plutselig kommet voldsomt på gli. De fasttømrede politiske «konstanter» og frontlinjer er blitt diffusere og nye konstellasjoner skimtes i den ideologiske skoddeheimen.

Et slikt politisk «vårtegn» er utvilsomt også det opprop, som i disse dager går ut til adskillige av de 100 000 landsmenn, som i de siste tre år har fristet en paratiltværelse i slagskyggene etter det såkalte «rettsoppgjøret». Uttrykket «paria» er valgt med overlegg, og det er neppe for sterkt. «Godtfolk» flest i dette land vil være uvitende om det, men for dem det gjelder er det en jernhård realitet, at de ennå idag risikerer både hus, hjem og arbeidsplass dersom de kommer i skade for å «stikke seg frem». Og det spiller ingen rolle om forholdet bare gjelder at man har gjort røde kors-tjeneste hos «fienden» eller at man som barn var med i en av NS' ungdomsavdelinger. Ja, det finnes endog eksempler på trakasserier mot folk, som er så unge av år at de ikke engang var født under krigen.

Denne tendensen til å overføre «sviker»- og pariastatus på kommende generasjoner som en slags arvesynd, røper en mentalitet og et kulturnivå som hører tidligere utviklingstrinn til. Foruten å være vemmelig, vil den også med sikkerhet vise seg uholdbar i lengden. Den vil få livet selv imot seg.

Selv hos pariaene gjelder nemlig regelen om at slekter følger slekters gang — det kan ingen forordninger rukke ved. Og er det noe som preger tidens politiske «vårlosning», så er det nettopp det, at yngre generasjoner strømmer til.

For de 100 000 anonyme nordmenn betyr det i første rekke at frontkjemper-generasjonen — de som var unge dengang — rykker inn der hvor de eldre faller fra. De som nu kommer, er folk med en karriere bak seg. En rekke av dem sitter i høye tillitsstillinger og preges av en samfunnsbevisst holdning og tankegang. Deres bakgrunn var ikke, og er ikke politikk. Men de var engang villige til å bringe det høyeste personlige offer — nemlig livet selv — for Norges sak. Deres mål var hverken en rabiat omveltning av alt bestående eller en forstokket «bevarelse» av utlevde verdier, men at det beste i vårt folk og i våre tradisjoner skulle komme til uttrykk.

For dem er det uakseptabelt at grensen for deres muligheter skal gå f.eks. ved Løvebakken, og at de automatisk skal gjelde som annenrangs folkefeller. Når mange av dem idag aktiviserer seg gjennom INO etc., er det ikke som slagne og tilsidesatte motstandere for å be om noe, men som aktive, funksjonsdyktige samfunnsindivider, som ikke lenger finner seg i å bli diskreditert av et absurd og irrasjonelt regelverk fra en svunnen tid, da den alminnelige rettsorden var suspendert.

Den økede aktivitet, som ventes å følge i INO's kjølvann, vil snart bringe mange ut av de 100 000 anonymes rekke. I dagens aktuelle stridsspørsmål vil INO som institusjon være nøytral, men ut fra det lys dens virksomhet vil kaste over forhold ved vår nyere historie, vil arbeidet likevel ikke forbli uten konsekvenser for samtiden.

Gradert stemmegivning etter kvalifikasjoner - er det en god idé?

En australsk tanke som fortjener overveielse

Når vi med fortvilelse betrakter de middelmådigheter — og verre enn det — som blir valgt til å styre og stelle i dette land, kan noen og hver begynne å tvile på demokratiet. Er det virkelig riktig at enhver slask, døgenikt og pøbel skal ha like stor innflytelse som flittige, ansvarsbevisste og dyktige folk?

Det er ingen ukjent tanke i politisk filosofi at «de beste bør styre», men vanskeligheten er selvfølgelig å finne en målestokk som kan bestemme hvem «de beste» er og en metode for å velge dem ut. I mangel av løsninger på dette, blir man stående ved det vi kaller «demokrati».

Den som kanskje er kommet nærmest en løsning, er merkelig nok en skjønnlitterær forfatter, australieren Nevil Shute, kjent for en rekke meget gode bøker. En av dem er en fremtidsroman, «In the Wet», som oss bekjent ikke er kommet på norsk, og det kan nok ha sin forklaring. Den skildrer nemlig et grått og forfallent England, der middelmådig-

het, misunnelse og «demokratiske» sosialister floerrer, og på den annen side et blomstrende og fremgangsrikt Australia.

Det interessante er hva han angir som grunn for Australias suksess. Også der hadde det vært vanskelige

AV BALDER

sosialistiske tider, inntil folket besluttet å innføre gradert stemmerett med kvalifikasjonsprøver. Det førte raskt til at bedre kvinner og menn ble valgt til politiske ledere.

Det system han skildrer, er omtrent følgende: Alle får automatisk én stemme, men på forskjellige måter kan alle oppnå å få fem, mens en sjette kan tildeles av samfunnet som takk for særlig fortjenstfull samfunnsmessig innsats. De kvalifikasjoner som kreves for høyere stemmerett, er ikke umulige for noen, men forutsetter et visst moralsk nivå, innsatsvilje og ansvarsbevissthet. Han pensler betingelsene ut ganske detaljert, men det skal vi ikke gå inn på her.



.... like stor innflytelse som skikkelige folk

Er dette bare en god romanidé eller noe som kan settes om i praksis og gjøre vårt samfunn bedre? At venstresiden med sine livsfjendtlige «utjavnings»-idealer ville hyle som ville, er selvfølgelig sikkert, men er det umulig at et klarttenkende og ansvarlig flertall i det norske folk ville bli så lut lei all middelmådigheten at det bestemte seg for en slik løsning? At den ville få fjernet mye av det som i dag er demokratiets skyggesider, er det liten tvil om.

Demokratisk valgkveg

Det er mye «sløvt» å se når 'folket' skal velge sine representanter — og det ser vi jo dessverre så altfor tydelig på representantene når valget er over!

Frem mot urnen — med glassaktig blikk og slepende ben — beveger seg tredje-generasjons arbeiderparti-velgere, de som har fått «opptrykk» og nå har satset på hvit snipp og høyre, og alle de andre som føler seg kallet til å gjøre sin «borgerplikt».

Demokratisk valgkveg, har vi gjerne tenkt oss som en fellesbetegnelse, og vi behøver slett ikke dra langt avsted for å finne beviser på «folkets» standard. Men nå hørte vi nettopp et brukbart eksempel fra Sydney i Australia — der ble borgermester Burwood gjenvalgt nylig. Og det synes vi var godt gjort — både av borgermesteren og av velgerkveget — særlig med tanke på at Burwood hadde vært død i to uker da valget fant sted!

Ny triumf for folkestyret

Vi har tradisjonelt stilt oss skeptiske til påstanden om at demokratiet skulle være så enestående, men vi innrømmer nu — etter utallige beviser — at makan finnes neppe på jord. Nylig ble det i Lillehammer kommunestyre vedtatt med 29 mot 20 stemmer at det ikke skulle bevilges noe til alkoholholdige drikker ved kommunale tilstelninger. Samme kveld forkastet det samme styret med 26 mot 23 stemmer at slike tilstelninger skulle være alkoholfrie. Vi synes vedkommende representant var i sin berettigelse, da han bakefter spurte om det var lov til å medbringe «e' halv ei på lomma».

Generalforsamling i A.s Folk og Land

holdes onsdag 26. februar kl. 18.00 i Enerhaugplassen 4, Oslo. Til behandling foreligger regnskapet for 1974, valg m.v. Til å møte innkalles aksjonærer. Fullmakter kan bare gis til annen aksjonær, men kan eventuelt sendes undertegnede eller bladets ansvarlige redaktør under adresse som ovenfor.

Styrets medlemmer innkalles til å møte samme sted kl. 17.00.

Martin Kjeldaas
styrets formann

Kapitalisme og kapitalisme

Et par tilleggsbemerkninger til Observator

Jeg takker for Deres svar til meg, Observator, selv om jeg må si at det meste av svaret virker på meg som et «Goddag mann! Økse-skaft!» Det ser da ut til at også De føler Dem litt beskjemmet over Deres lange oppregning av selvfølgeligheter, og jeg kan ikke engang støtte Dem i at det var nødvendig. Men jeg vil likevel komme med noen tilleggsbemerkninger — i håp om et mer interessant svar på dem.

Det «syndrom» av idéer, teorier og konkrete programposter som karakteriserer en isme, pleier ofte å få noe forskjellige utforminger etter tid og sted. På denne måten kan en eller annen isme sjelden bli et entydig begrep som kan gis en generell definisjon en gang for alle.

Det kan også blant en ismes tilhengere eksistere ulike fraksjoner i mer eller mindre kvass strid med hverandre. Er det så en bestemt fraksjons meninger som er opphøyet til bevegelsens ansikt utad, mens de andre fraksjoner har fått mer eller mindre lydtett munnkorg på seg, vil de opposisjonelle fraksjoner være å finne blant de menige medlemmer uten innflytelse.

I en diskusjon mellom en ismes ulike fraksjoner kan man komme til å blande sammen de mer historiske problemstillinger: hva har tradisjonelt vært denne bevegelses offisielle ideologi — og bør-synspunktet: hva bør i foreliggende konkrete situasjon være bevegelsens løsningsforslag for de sosiale problemer.

Tar man for seg det aktuelle tema: hva er nasjonal politikk, så kan jo spørsmålet også stilles slik: hva bør i dag være nasjonal politikk. Etter førstnevnte utgangspunkt kan man sette seg til å granske nøyе Quislings skrifter og anvende deres meninger direkte på dagens situasjon — «dette er nasjonal politikk, for så sier Quisling: — (sitat).» Etter det siste utgangspunkt vil man stille seg mer fritt i sin vurdering.

Mellom linjene i Deres svar til meg leser jeg meg til at De i det hele tatt ikke skjeller mellom de to former for kapital: realkapital og fiktiv sådan. (Luft, vann, jord, hus, maskiner etc. — kontra penger og tilgodehaver etc.) De definerer begrepet «kapitalisme» ut-

fra førstnevnte kategori og går uten videre ut fra at da må definisjonen være gyldig også ut fra sistnevnte. Men man kan ikke overse at de spilleregler som gjelder for denne form for kapital, de er ikke Gud-gitte, men baserer seg på menneskelige vedtak. Når man i dag ser

AV LITTERATUS

hvordan samfunnets problemer yngler, filtrer seg sammen og vokser til håpløse floker, så trekker jeg den konklusjon at der er noe alvorlig galt med de fiktive



Ismene får forskjellig utforming — alt etter tid og sted.

verdiens spilleregler, som derfor må forandres på en hensiktsmessig måte for at problemene kan nedbygges og løses og samfunnsrelasjonene fungere etter sin

hensikt. En statsbank ved siden av vårt nåværende banksystem, en statsbank som opererte med rentefrie lån og tilbakebetaling av lånet etter indeks, kunne muligens i nåværende situasjon hjelpe norsk jordbruk ut av en håpløs trengselstid. (Utseendet av lånsøkerens ansikt ligger uten tvil utenfor de kriteriene de fordelaktige lån måtte gis etter.)

Jeg er imidlertid så enig, så enig med Dem i at en bedrifts ledere og idé-skapere i høyeste grad er delaktige i produktets frembringelse. De må heller henvende Dem til en meget vulgær «vulgær-kommunist» hvis De vil framprovosere et motinnlegg til Deres påstand. Når nå saken er den at jeg ikke nærer noen sympatier for kommunismen og dens løsningsforslag, det være seg de vulgære eller akademiske, turde dette faktum som De synes å overse, forklare hvorfor De skyter så fullstendig over målet i Deres svar til meg.

Jeg er ikke langsint, men imøteser gjerne noen litt mer vel-artikulerte linjer fra Dem — som kommentar til mine bemerkninger, slik det sømmer seg blant tilhengere av en isme som er i den situasjon at man må skrive under dekknavn, hvis man er mer enn 40 år.

Således

tenker antagelig undertiden mer enn en moderne folkefører:

Menneskene er begjærlige, misunnelige og overfladiske; nesten alle, i større eller mindre grad.

Jeg og mine forstår å behandle dem.

Vi stimulerer deres dominerende egenskaper.

Vi gir det utseende av at vi kan og vil hjelpe dem.

Vi forespeiler dem tilfredsstillelse.

Vi lover å skaffe dem de goder, som de ser, eller innbilder seg, at andre har.

For at de ikke skal tvile på oss, har vi med deres kortsynte hjelp, ødelagt pengeverdien; det vesentlige ved den personlige rett i fast eiendom og meget annet.

På bekostning av større verdier bløffer vi med mindre.

Vi akter å uskadeliggjøre alle interesser, meninger, tanker, forestillinger, følelser og evner, som vi finner farlige.

Vi opptreter som klumpister, sosialister og kommunister og forlanger at andre skal være det.

Jo grundigere våre medborgere oppgir sin personlige frihet og selvstendighet, desto grundigere kan vi regjere dem.

Og det gjør vi ikke gratis. Hvorledes alt dette må ende, er et spørsmål som vi med vår korte levetid for øye ikke bryr oss om.

Vi vil, så lenge vi lever, tilfredsstille oss selv.

Sannheten må skjules. Men:

Min maske er nestekjærlighet.

Mitt mål er makt.

Chr. B.

Uniformer relevant

Må ikke undervurderes som virkemiddel

.... symbolene kan fornyes og tilpasses dagens forhold.



I F. & L. pr. 11.1.75 skriver Tidl. Unga-veitfører at, skjønt «uniformer var av mange grunner et hensiktsmessig middel i tredve-årene og under krigen», vil bruk av uniformer idag «skade enhver sak, og kanskje særlig den nasjonale». Videre skriver han: «Den som idag klamrer seg til foreldede og uhensiktsmessige symboler, kan komme til å gjøre vår sak stor skade.» Noen videre underbyggelse av påstanden kom ikke.

Er det ikke nettopp en identitet — også i bekledning — vi nasjonalister trenger i et Norge herjet av internasjonalismens løgner, bastardiseringens degenereende inntog i vår rase og krypto-kommunismens bløte humanisme, og andre beslektede falskheter som flere og flere så smått begynner å gjennomskue?

Jeg mener at en nasjonal bevegelse, når den har fått etablert seg, bør få behov for uniformer, av to fundamentale grunner:

(1) For å mane til disiplin og moral innenfor selve bevegelsen, samtidig med at det bidrar til mer identitet og samhold, som igjen stimulerer kampviljen, og (2) for åpent å kunne vise at den skal representere den krasse motsetning til alt som smaker av marxisme — åpen, tilslørt eller innsnikende sådan — som er i ferd med å undergrave og forringe norsk, nasjonal kultur.

Adolf Hitler har sagt: «... forøvrig skal en ung, seierrik idé avvise enhver lenke, som kunne lamme dens aktivitet til å føre sine tanker videre.» En nasjonal bevegelse må kunne bruke

alle midler for å vise at de står i et kompromissløst forhold til den dominerende hel. og halv-kommunisme, da også gjennom klesdrakt og symboler.

Svært mye av årsaken til at Tyskland i 1933 ble reddet fra kaos og ytterligere forfall, ligger i det nasjonal-sosialistiske partis mesterlige evne til å appellere til det tyske folk — ikke bare pr. ideologi og politisk parti, men også gjennom karisma og symbolske virkemidler.

Jeg vil påstå at det siste kan ha mer relevans idag enn for førti år siden, grunnet på den åndelige hungersnød Norden lever i idag. Hvis vi nasjonalister skal ha håp om å klare å bekjempe det røde åk, må vi benytte disse virkemidler, og på en måte som vil fenge og stimulere. Symbolene kan fornyes og prege dagens aktuelle situasjon. Og samtidig med at inflasjonen bare øker, kan vi nok på ganske kort tid få rystet sosialdemokratiet i sine grunnvoller.

Sigurd J., Oslo

OBS!

Det strømmer stadig post til vår gamle adresse. Vi ber alle som skriver til oss å merke seg at vi nu er flyttet til Enerhaugplassen 4 OSLO 6

Tenk om jeg hadde drept mine barn

En NS-mor forteller om sine egne «sosiale indikasjoner»

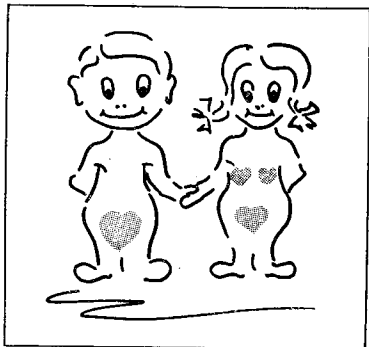
Når jeg hører folk snakke om selvbestemt abort og hvor viktig det er at abort skal kunne skje på «sosiale indikasjoner», har jeg ofte tenkt på hva som kunne hendt med meg da jeg satte barn til verden.

Min første ble unnfanget sent på året 1944 i en for oss meget truende tid, og kom til verden «fredssommeren» 1945. Da satt mannen min inne, min mor, far og bror og ellers det meste av min slekt.

Nummer to var resultatet av at min mann ble sluppet ut noen måneder mens han ventet på dom — vi var ikke så flinke med preventiver den gangen. Da barnet kom, var han igjen sperret inne for to år, og noen måneder senere skulle jeg selv inn for å sone for mine synder. Vi visste ingen ting om hva fremtiden ville bringe, hva det skulle bli til med oss.

Det må vel være lov å si at jeg ville hatt rett til abort på «sosiale indikasjoner» dersom vi dengang hadde tenkt som nå. Jeg vil ikke avvise at jeg i min fortvilelse kunne ha valgt abort, ihvertfall den siste gangen, om det da hadde vært slik at jeg kunne bestemme.

I dag har jeg to prektige barn som bare er meg til



glede, og som viser evner og innsatsvilje ut over det vanlige. Tenk om jeg i min nedtrykthet hadde nektet disse to livets rett! Selvfølgelig vet jeg at tanken er spesielt forferdelig nå når de er en vesentlig del av mitt liv. På den annen side vet jeg med absolutt sikkerhet at en abort, eller enda verre to, ville ha hengt over meg som et mareritt resten av livet, selv om det kunne ha vært en lettelse i øyeblikket. Jeg ville grublet og grublet og stadig vært plaget av tanken: Hvem var det jeg tok livet av for å gjøre livet lettere for meg selv?

Jeg tror ikke man gjør kvinnen noen tjeneste ved å legge ansvaret på henne og henne alene. De færreste av oss er sterke nok til å bære det.

Marie

Søkelys på de røde

Vi som i mange år har fulgt med i «Friheten», har lagt merke til en merkverdig forandring i den siste tid. Tidligere var det full åpenhet om NKP's offisielle organisasjon, og den som ville skaffe seg en oversikt over den, hadde ingen vanskeligheter med det i og med de meldinger og også møteannonser o.l. som man fant. Det lar seg meget vanskelig gjøre nå — svært mye av dette stoffet er blitt helt borte. Og hvorfor? En nærliggende tanke er at man vil forberede en «underjordisk» tilværelse for apparatet innenfor rammen av et eventuelt fremtidig «integret» SV. Dette til overveieelse for NKP's samarbeidspartnere.

Den stikk motsatte taktikk har SUF, «Klassekampen» og nå (AKP(m-l)) alltid fulgt. Der unngår man så langt det overhodet er mulig å nevne navn eller gi opplysninger om organisasjonen og dens arbeidsmåter. Men så legger AKP(m-l) heller ikke skjul på at det er et konspiratorisk og revolusjonært parti.

En av de røde kjempere som offentligheten sjelden har hørt noe om, er den mangeårige leder for Oslo Kommunes statistiske kontor, Sigurd Mortensen, men «bak kulissene» har vi ofte kunnet registrere en iherdig aktivitet fra hans side. Tyde-

ligvis er han også blitt bemerket av andre, for her forleden fikk han i den østtyske ambassade overrakt en høy orden, «Folkevennskapets stjerne», i det pure gull. Det var en takk for hans arbeide for å få Norge til å anerkjenne den østtyske kommuniststat og for å «utvikle vennskapet mellom våre to folk».

Vi som hele vårt liv har måttet slite hardt i produktivt arbeide, ser med forundring på hvem som etter hvert fremstiller seg som det arbeidende folks fremste talsmenn. Har f.eks. Berge Furre og Torild Skard

gjort annet enn å vandre i et akademisk drivhusmiljø med statslån, statstilskudd eller statslønn? Har de den fjerneste anelse om hva det vil si å slite i produktivt og skapende arbeide?

Einar Gerhardsen bekrefter i sin nettopp utkomne bok «Unge år» Quislings påstand om at Alfred Madsen hadde smuglet gull fra Sovjetsamveldet. Gerhardsen unnskylder det hele med at gullet skulle videre til Java, men innrømmer at Madsen ble tatt ombord i hurtigruten i Vardø med en koffert full av gullmynter.

Falk

STORNORDEN er mer enn Norden

I en ellers klar og grundig artikkel harsellerer H. Bj. (F. og L. nr. 1) en smule over uttrykket stornordisk. Han er tydelig nok i den tro at dette er et nytt og stornannsgalt ord som skal erstatte det gamle nordisk. La oss derfor holde det helt klart at Quislings kongstanke om et stornordisk forbund favnet langt videre. Stornordisk i denne sammenheng omfatter også tyskere, nederlendere og de engelsktalende folk.

I artikkelen «Er Nasjonal Samlings utenrikspolitiske program fortsatt aktuelt?» i

F. og L. nr. 17 i fjor kommer jeg ellers til noenlunde samme konklusjon som H. Bj., omenn ut fra et noe annet resonnement: Det er neppe realistisk å håpe på en nordisk integrasjon i dag. Sannsynligvis må vi først finne en intimere samarbeidsform med andre stornordiske folk. Når så den side av saken er i orden, kan vi håpe at Sverige og Finland slutter seg til, fordi det stornordiske forbund da vil være et politisk kraftsentrum med betydelig tiltrekningskraft.

Observator

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

TENKTE VI DET IKKE!

at det ikke var rare rygggraden i regjeringens nasjonale innsats for å sikre nordmenns interesser på de urgamle norske fiskebanker. Både Evensen og Bolle fór opp som en slags små stortingsløver, men har nå ramlet ned igjen som de sosialdemokratiske skinnfeller de er. For det elskede og elskelige England har løftet pekefingeren og i Norge er man alltid lydhøre for His Masters Voice. Selv påskuddet med de såkalte trålfrie soner for å unngå å gå til en grenseutvidelse slik Island gjorde det, har man nå i realiteten oppgitt. Det har som vanlig blitt tøv opp og tøv i mente.

OG DOG

har selv denne karikaturmessige «nasjonale innsats» fra sosialdemokratenes side skaket opp det vidunderlige nasjonale folkeparti Høyre. For der i gården er det gutter som har «nasjonal holdning» og som vet å praktisere den. Først massiv nasjonal innsats for å la oss oppsluke av det EF som Danmark nå sliter med, så gråt og tenners gnissel over at vi ikke overlater dirigeringen av norsk oljetrafikk til USA, Storbritannia og de andre gamle vennene. Og nå altså rystelse på Englands vegne over at norske fiskere skal ha rett til å bruke norske fiskebanker.

IKKE RART

at Høyreformannen Norvik i et foredrag nylig bekymret slo fast at «utlandet (har) spurt seg selv om en ny nasjonalisme var på vei inn i norsk utenrikstenkning.» Det ville jo være for galt om norsk utenrikspolitikk skulle ta sikte på å vareta nasjonale interesser og ikke britiske!

BURDE IKKE AFTENPOSTEN

etter vel å ha avvirket innsamlingen av penger til statue over Churchill, som brakte oss inn i verdenskrigen, nå ta fatt på å få reist en statue over Wilson, som truer oss med «torskekrig» etter forgjeves å ha «kriget» med Island?

SV-HAUGLIN OG HANS DIETTPENGER

er vel ellers noe av det som har vakt størst oppmerksomhet i det siste. Vi vet ikke hvem som vil vinne den forestående injuriesaken —



NS-mann og major Kjelstrup fikk tilbud om å bli negerkonge i Afrika og lede et opprør mot portugiserne.

det vet man jo aldri når det gjelder norsk rettsvesen og de som trekker i trådene der. Men rent bortsett fra om Hauglin formelt sett har sitt på det tørre når han bor i Oslo men hever diett som

om han var bosatt i Fredrikstad, så synes vi nok at både Hauglin og alle hans kolleger burde være fornøyd med en inntekt på adskillig over 100.000 kroner — alle godtgjørelser og fordeler iberegnet — og ikke hadde behov for å plusse på ytterligere med «diettsgodtgjørelser» og sådant mere. Nå vinker jo også snart bankjobber i det nære. Spesielt synes vi at slike godtgjørelser henger dårlig sammen med proletariat, sosialisme, lønnsutjevning og alt det andre man snakker om. For det lar seg jo ikke bestride at stortingsmennenes godtgjørelse for en innsats som mange ikke setter så høyt ligger langt over gjennomsnittsinntekten i dette land. Og skal det «utjevning» til så må man nødvendigvis begynne på toppen, dvs. i sjefsregulativet, ettersom Norge ikke er i den situasjon at alle kan komme opp i den inntektsklasse.

(Forts. side 7)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

SVALBARD OG SUPERMAKTENE

Herr redaktør!
Reaksjonen på min artikkel om Svalbard har ikke latt vente på seg. Det er bra, for stort sett er det for lite debatt i avisen.

«Antikommunist» i Honningsvåg reagerer sterkt mot det som han øyensynlig oppfatter som en pro-sovjetisk holdning hos meg, og sier at man bør slippe andre til som en motvekt til Sovjetsamveldets økende makt i området. Den motvekten bør Norge selv sørge for og utgjøre. Å slippe andre til (USA er vel den det tenkes på i denne forbindelse), betyr bare at man gjør seg selv enda mer avhengig av en stat Norge henger for mye i skjortene på fra før, og en kan bare risikere at saker som angår dette området blir avgjort over hodet på oss. Det er noe som for all del bør unngås, og det hersker det vel enighet om.

Jeg er selvfølgelig enig med «Antikommunist» i at myndighetenes behandling av flyplassaken på Svalbard har vært preget av for mye ettergivenhet overfor russerne. Men her kommer jeg frem til poenget. Grunnlaget for min holdning er akkurat det at norske myndigheter ikke må være for ettergivende overfor hverken den ene eller den andre part i dette området. Ettergivenhet ovenfor en part må kompenseres med ettergivenhet ovenfor den annen part, og jeg tror at det er atskillig mer risikabelt å sette den karusellen i sving, enn å holde amerikanerne og andre som strengt tatt ikke har noe å gjøre der oppe utenfor, samtidig som en viser en fast, men troverdig holdning overfor Sovjet.

Ygg

HVEM TRUER VÅR BIOLOGISKE SUBSTANS?

Herr redaktør!
Doffen, Ålesund, hevder i F. og L. nr. 20 at «Jo's stornordiske USA og Vestens fordervelige idealer» også er med på å ødelegge vår biologiske substans.

Hva han — og dessverre for mange andre — ikke ser, er at disse «fordervelige idealer» ikke er USA's og Vestens, men derimot resultatet av kommunismens forsøk på å undergrave vår kultur og våre livsidealer innenfra. Hel- og halvkommunister åler seg bevisst inn i alle informasjons- og

undervisningskanaler og prøver derfra planmessig å bryte ned alle de normer som vi hittil i Vesten har bygget vårt liv og våre samfunn på.

Fremdeles står det store flertall både i USA og Vest-Europa trygt og sikkert på de gamle normers grunn, og det lar seg derfor fortsatt gjøre å slå det kommunistiske angrep på våre livsverdier tilbake.

Blir vi derimot erobret av kommunismen, innenfra eller utenfra, da er håpet ute for meget lange tider fremover.

Vår eneste mulighet ligger i å støtte oss til de andre nordiske og stornordiske folk for å hindre at nye nasjoner kommer inn under kommunismens åk, og samtidig gå til full kamp mot de røde krefter som vil ødelegge oss innenfra.

Jo.

SVENSK KOMMENTAR?

Herr redaktør!
Med blandede følelser leste jeg H. Bj.'s innlegg i nr. 1/75. Så svartstent har man da ikke lov til å være, hva? En annen ting jeg la merke til, var visse semantiske detaljer og uttrykksmåter, som fører tankene til Sverige. Dessuten brukte forfatteren formen NORDEK istedenfor NORDØK. Kan det forholde seg slik, at redaksjonen har oversatt et opprinnelig svensk innlegg, eller er forfatteren f.eks. en «norsk» svenske? Håper for øvrig ikke at hans syn er identisk med redaksjonens.

Th. B., Oslo

Forfatteren er norsk nok, og vi sier formodentlig ikke for meget om vi roper at han i en årrekke har oppholdt seg i Sverige. Nordmenns sprog farves jo lett av svensk har det vist seg. Redaksjonens holdning til temaet nordisk samling fremgår i det vesentlige av H. Hordes artikkel i F. og L. nr. 2.

SOVJET OG DE TRALFRIE SONER

Herr redaktør!
Siegfried gir i F. og L. nr. 1 engelskmenn og tyskere noen kraftige spark fordi de ikke uten videre går med på våre trålfrie soner. Sovjetsamveldet derimot har klokt og storsinnet gått med på alt vi har forlangt.

Har Siegfried overveiet hva dette sovjetiske storsinn har kostet og vil koste oss? For det første måtte de nordligste trålfrie soner innskrenkes, og for det annet — hvilket er langt vik-

tigere — måtte vi godta en alt for stor russisk torskekvote i Barentshavet. Hva skader vel noen skarve trålfrie soner russerne når de har vår velsignelse til å ta fisken før den i det hele tatt når våre kyster? Og endelig for det tredje: Det synes allerede klart at russerne ikke vil anerkjenne det internasjonale midtlinjeprinsipp i nord, og at vi må gi oss på det. Sovjetsamveldet kommer altså til å forsyne seg med en kraftig bit av den norske kontinentalsokkel og av norske farvann.

England og Tyskland har ingen ting å vinne, alt å tape. De sloss for at deres fiskere fortsatt skal få drive fangst på banker hvor de har holdt til i årrekker. Det må vi forstå, selv om vi ikke liker det. At Sovjetsamveldet benytter anledningen og tiltinger seg utvidede rettigheter på vår bekostning, er noe ganske annet og verre.

Antikommunist,
Honningsvåg

AVGIFTOMANI?

Herr redaktør!
Den første januar skjedde det noe merkelig her i Kongeriket Norge. Avgiften på plastposer bortfalt. Det er simpelthen ikke til å tro. At en Arbeiderparti-regjering fjerner en avgift, er så fantastisk at det svimler for meg. Men gled Eder ikke for tidlig. Trygve og Per gir seg ikke så lett. Man vil nok søke å ta igjen på gyngene det man taper på karusellen. Det neste de forsøker seg på, blir vel miljøvernavgift for å slå ut en fjert. Det kommer sannsynligvis i nærmeste fremtid et lovfor-slag, som vil gå ut på at det skal bli påbudt for alle norske borgere over tyve år å få påmontert en dertil egnet trykkmåler med tilkoblet telleverk. Man vil sannsynligvis bruke samme systemet med «tellerskritt» som Televerket bruker, det blir styrken som avgjør hvor mange skritt telleverket teller. Avgiften blir antagelig kr. 1,— pr. tellskritt pluss 20 % moms. En vanlig tallerken ertesuppe vil da gjennomsnittlig koste ca. kr. 50,- i avgifter. Monteringskostnadene dekkes naturligvis av skatteyderen.

Dette høres kanskje tossete ut, men med den regjeringen vi nå har, kan vi jo vente oss nesten hva det skal være. Alt skal det jo være avgift på, ifjor innførte de stempelavgift ved omsetning av aksjer, og da den

Han avskyr Churchill

Skuespilleren Richard Burton, som har «vært» Churchill på TV-skjermen, uttaler seg meget negativt om 100-åringen



Bare et bulldog-symbol og ellers et forferdelig bryderi for admiraler og generaler.

I en artikkel i selveste «New York Times» fremholdt Richard Burton at han næret «et dypt hat til Churchill og alle hans like». Churchill har hatt så stor makt som ingen annen engelskmann siden Cromwell, hevder han videre, men han har bare misbrukt den. Dette får man jo innrømme er nye toner, særlig tatt i betraktning hvilket hold de kommer fra. Men Burton går videre, og stiller seg faktisk på F. og L.'s side, når han kritiserer den av Churchill befalte terrorbombingen av tyske byer under Den 2. verdenskrig.

«Av bekvemmelighetsgrunner», skriver han, «har man glemt at de allierte under sine nådeløse og nattlige områdebombarderinger av Ruhr dalen, Köln, Hamburg og Gud vet hvilke andre byer myrdet langt flere tyskere enn det omkom japanere ved A-bombe-slippene over Hiroshima og Nagasaki.»

Men han er ikke alene om denne høyst reviderte oppfatning. I «New Statesman» skriver den kjente politiker og fagforeningsleder Tom Driberg følgende:

«Jeg fant Richard Burtons bemerkninger om Churchill dumme og overdrevne, men de kan ha vært en for sterk reaksjon på en — historisk sett — enda større overdri-velse ... nemlig den om «mannen som vant krigen». Denne myte, som antagelig stammer fra tory'enes propagandamakere, er i virkeligheten en fornærmelse mot det britiske folk og alle

Churchills kollegaer i hans samlingsregjering. Den innebærer nemlig, at dersom Churchill skulle ha avgått ved døden i 1940 eller 1941, så ville hele resten av nasjonen ganske spakt ha overgitt seg til Hitler. Nei, hans oratoriske evner var nyttige i noen få måneder etter at Frankrike var slått. Men gjennom hele resten av krigen var han intet annet enn et bulldog-symbol og ellers et forferdelig bryderi (hell of a nuisance) for admiraler og generaler!»

HUMØR-sveiten

En av «gårsdagens» uforberedelige var blitt tatt av sikkerhetspolitiet i DDR og skulle henrettes på grunn av sin statsfiendtlige virksomhet. Lederen av eksekusjonsspelotongen hadde selv i sin tid vært innom de «brunes» rekke og hadde dessuten ennå bevart noe av sin gamle tyske oppdragelse. Han syntes derfor ikke han kunne nekte den dømte å oppfylle hans tre siste ønsker før alt var slutt.

Offerets tre siste ønsker var:

For det første: Kineserne skulle komme og besette DDR.

For det andre: Kineserne skulle dra hjem til China igjen.

For det tredje: Kineserne skulle komme og besette DDR på ny.

— Jamen, hvorfor i all verden nettopp slik? ville den forbløffede eksekusjonsleder vite.

— Jo, ser du, svarte den dømte, — for da måtte kineserne marsjere tre ganger gjennom Sovjetunionen.

Red.

taubanen datt ned, foreslo samferdselsministeren å innføre en avgift. Det verste er at de fremdeles har to år igjen, før neste stortingsvalg, så de har god tid. Men vi får prøve å holde ut den tiden som er igjen. I mellomtiden kan vi glede oss over at det ihvertfall ikke er maoistene som sitter ved makten (ennå). Da hadde vi gått i blå «folkedresser» med navneskilt rundt halsen alle mann.

Med hilsen Lillebror

En erstatning for parkometere, nemlig en måler som sitter på selve bilen og registrerer både kjøring og stillstand med innlagt meravgift for kjøring i rushtiden har vært oppe til diskusjon i Sverige. Og det var ikke ment som april-spøk.



Nr. 353/54

Grammofon- plater

TIL SALGS
GJENNOM
BOKTJENESTEN



Nr. 371/72

Hvis ikke annet er angitt, koster platene kr. 120,- pr. sett à 2 plater med en samlet spilletid på ca. 2 timer.

Nr. 2168/9 *Horst Wessel-sangen* og *Wir fahren gegen Engeland*. Single-plate med bare disse to kjente sangene. kr. 20,—

Nr. 352 *Wunschkonzert für die Wehrmacht*. Tyske slagere fra krigstiden fremført av datidens kjente vokalister og orkestre. Kr. 60,—

Nr. 357/358 *Führer befiehl...* Tsjekkoslovakia-krisen 1938-39 belyst ved utdrag av bevarte opp- tak av taler som Hitler og Goebbels holdt i Riks- dagen og på Partidagen i Nürnberg.

Nr. 361/362 *Aufbruch der Nation*. Fra maktover- tagelsen i 1933 til innføringen av verneplikten og Hitlers tale på Rikspartidagen i 1937. Marsjer, kampsanger m. m.

Nr. 371/72 *Die Jugend marschert*. Platene om Hitlers ungdomsbevegelse. Lydglimt fra leirliv og oppmarsjer. Appeller, kjente ledere taler, sang og musikk. To pl. kr. 120,00

Nr. 369/370 *Hölle, wo ist dein Sieg?* Fra Nürn- berger-prosessen. Göring i kryssforhør, en hem- melig tilleggssprotokoll, Jodl i egen sak, Rundstedt og Brauchitsch som vitner samt noen av de an- klagtes sluttinnlegg.

Nr. 353/354 *Aus dem Führerhauptquartier*. Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmachtkommunikéer.

Nr. 355/356 *Ein Volk, ein Reich, ein Führer*. «Eterkrigen» eller radiopropagandaen slik den hørt over alle stortyske sendere. Kampsanger, taler lydeffekter.

Spesialbrosjyre sendes på forlangende.

Nu må — —

(forts. fra side 1)

geres av unge folk som har full redaksjonell frihet. I forhold til dagens politikk er INO helt nøytral, og hefter i «Folk og Land» bare for det stoff som uttrykkelig er undertegnet med Insti- tutts navn.

Når vi sender Dem denne henvendelse, er det fordi vi trenger støtte i form av De- res medlemskap. De midler vi har, vil ikke vare svært lang tid, og den fremtidige virksomhet er derfor avhen- gig av at et rimelig antall medlemmer regelmessig be- taler sin kontingent. Den er satt til minst kr. 50,— pr. år. Det er vårt håp at alle dere som var medlemmer i Forbundet eller som støttet Instituttet vil føre medlem- skapet videre i INO.

Det er selvfølgelig også anledning til å gi bidrag til arbeidet uten å tegne seg som medlem. Vedkommen- de kan da delta både i gene- ralforsamlingen og andre møter, men uten stemme- rett.

Generalforsamlingen vel- ger INO's styre, som for ti- den er sammensatt såvel av «passive» medlemmer av NS, som partitillitsmenn, frontkjempere og yngre in- teresserte som av naturlige grunner ingen partitilknyt- ning hadde. Til orientering sender vi gjerne INO's nylig vedtatte vedtekter.

Uansett hvordan De i dag står politisk, håper vi at De vil støtte arbeidet ved me- lemskap eller på annen måte. At det blir ryddet opp i begrepene rundt krigstid- ens hendelser mener vi alle nordmenn vil være tjent med og ser det som særlig betydningsfullt at alle «landssvik»-dømte slutter opp om en sak som ikke må bli liggende uløst.

Vennlig hilsen
INSTITUTT FOR NORSK
OKKUPASJONS-
HISTORIE
Kåre Haugerud (Formann)
(sign.)

Meninger - -

(forts. fra side 5)

ELLERS ER JO ANGOLA nå blitt selvstendig etter uminnelige tiders portugisisk kolonistyre. Det er visst ingen tvil om at det var et slett styre og at landet ble sørgelig utbyttet. Når vi nevner det her, så er det imidlertid på bakgrunn av noe en nå avdød tidligere NS-mann fortalte oss. Vi sikter her til major Kjel- strup, som i sine unge løyt- nantsdager gikk i belgisk militærtjeneste i Kongo, hvor han ble satt til å styre et landområde like stort som hele Europa. Like før han skulle forlate Kongo igjen, fortalte han, fikk han besøk av en deputasjon inn-

fødte fra nabostaten Angola. Det deputasjonen ville var å få Kjelstrup til å overta som konge i Angola og lede et opprør mot Portugal. Kjel- strup fortalte oss at han nølte lenge, men tilslutt be- stemte seg for å la konge- verdigheten fare og dra hjem til Norge, hvor han altså sluttelig endte på Ilebu som «landsforræder», og opprører mot det hjemlige britiske kolonistyre, hadde vi nær skrevet.

SKAL DEN NORSKE U-HJELP

holde tritt med folketilvek- sten i u-landene, så får man nok spytte ganske annerle- des i bøsken enn nå. For hvor langt kommer man med milliardene når resul- tatet av dem bare er flere og flere mennesker å fø på? Skal den norske stat klare å holde tritt med utviklingen, så må man nok gå til ytter- ligere drastiske innskrenk- ninger i den hjemlige om- sorg for syke og gamle. Det er jo ellers ett lyspunkt i galskapen, det at man nå lar flere av de norske pen- gene gå til virkelig katastro- fehjelp istedenfor til poli- tisk pengesløsning. Å hjelpe andre under katastrofer har nordmenn aldri sagt nei til.

SI DIN MENING
I FOLK OG LAND



FRA BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Georg Lincoln Rockwell:

White Power. Amerikaneren Rockwell var den første til å organisere en Hitler-tro NS-bevegelse etter krigen. Hans bok, *White Power*, er blitt kalt «Det tredje bind» av «Mein Kampf». Når man har lest den, forstår man lett hvorfor Rockwell ble skutt. 482 s. ill., ppb., kr. 35,—.

Helmut Damerau (red.):

Deutsches Soldatenjahrbuch 1975. Ny årgang av et aner- kjent og imponerende bokverk, som blir bedre fra år til år. I lettfattelig tekst og med massevis av bilder i svart/ hvitt og farver presenteres her det beste i tysk «Soldaten- tum» og militærtradisjon. 432 s., innb. kr. 65,—.

I. V. Hogg:

Die Deutschen Pistolen und Revolver 1871-1945. En våpen- håndbok for pistolskyttere og samlere. Stort format med en mengde illustrasjoner og tillegg om ammunisjon etc. 206 s., ill., innb. kr. 77,—.

Finn Kjelstrup:

Den norske kapitulasjon og krigførsproblemet 1940— 1945. Kort og lettfattelig oversikt over et omstridt kapittel i Norges nyere historie. Med dokumentanhang. 64 s. hft. kr. 10,—.

Olaus Ulven:

Lange skygger. En «landssviker» forteller om sine egne opplevelser i krig og fred — fra «mobiliseringen» i 1940 til innesperringen i norsk konsentrasjonsleir i 1945. 128 s. hft. kr. 5,—.

V/Forb. f/sosial oppreisning:

§ 104. **Mere lys over rettsoppgjøret.** En brosjyre om den økonomiske siden ved «landssvik»-oppgjøret. 40 s. kr. 3,—.

Institut f/offentl. och internasjonal rätt:

Den norska rättsuppgörelsen. Respons och utredning. Den i sin tid så oppsiktsvekkende svenske bok om «retts- oppgjøret». (With a summary in English.) 176 s. hft. kr. 20,—.

A. Olesen:

Fra utrykte kilder. Rostockmødet og Danmarks besæt- telse. Avslørende stoff fra forspillet til okkupasjonen av Danmark under Den 2. verdenskrig. 92 s. hft. ill. kr. 5,—.

Adolf Hitler:

Min Kamp (i 2 bind). Den meget omstridte bok av Det tredje rikets fører foreligger nu i ny dansk oversettelse. Tils. 460 s., ppb., kr. 35,—.

Chris Ellis:

German Military Combat Dress 1939—45. Alt man trenger vite om Wehrmachts uniformer, bransjemerker, gradtegn o. l. med et kort tillegg om medaljer og infanteriets hånd- våpen. Gjennomillustrert i svart/hvitt og farger. 88 s. innb. kr. 32,—.

R. J. Bender:

The Hitler Albums. Et praktverk i storformat. Billedberet- ning om Mussolinis statsbesøk i Tyskland i september 1937. Velegnet som gavebok. 144 s. innb. kr. 70,—.

Fosten & Marrior:

Waffen-SS, its uniforms, insignia and equipment. En hånd- bok med masser av illustrasjoner i farger og svart/hvitt. flott utstyrt og trykt på kunsttrykkpapi. 112 s. innb. kr. 32,—.

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære. En kjent engelsk historikers arbeide for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon unødvendig for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20.00.



Venstre- — —

(forts. fra side 1)

mefront, ledet av Kretsen og Paal Berg, strittet imot så godt de kunne, men ble drevet lenger og lenger inn på den politiske forbrytelses vei.

Vi for vår del kan naturligvis ingenlunde bebreide hjemmefrontens ledere at den satte folkets interesser foran Moskvass eventyrpolitikk, at man søkte å holde hjulene gående slik at flest mulig nordmenn kunne overleve. Det vi kan bebreide dem er at de ikke holdt styr på kommunistene og at de ikke samarbeidet på et eller annet slags vis med Nasjonal Samling, som jo bygget sin innsats og sin regjeringsdannelse på nøyaktig samme innstilling: ingen eventyrpolitikk, opprettholdelse av ro og orden og iherdig forsvar av virkelige norske interesser like overfor okkupasjonsmakten.

Når slikt samarbeide ikke direkte kom istand, så skyldes det at «det var gått politikk» i saken. At man kort sagt, slik det også slås fast i nevnte bok, rettet kanonene mot Quisling og NS istedenfor mot okkupantene, og herunder også ofte samarbeidet med okkupasjonsmakten mot NS og dermed satte norske livsinteresser på spill.

Det er mange interessante opplysninger å finne i artiklene i Dahls bok. Det som i første rekke skjemmer den, er den lille historiker Dahls egen arrogante holdning til de historiske personligheter han omtaler. Man får nærmest inntrykk av at Dahl selv er den eneste som har rett til å uttale seg og dømme. Vi skal ikke feste oss så meget ved at han ut fra sine venstrevridde forutsetninger på bakgrunn av slagordet om «krig mot fascisme» slår fast «det umiskjennelige preg av sviktende kompetanse som preget alt NS foretok seg. Partiet rekrutterte sine tilhengere på et grunnlag som ledet ubegavede kverulanter, til dels ekstreme outsiders, til institusjonelt sett ledende posisjoner i det norske samfunnet.» Ikke alle kan være Hans Fredrik Dahler her i verden. Det han hevder synes forøvrig slett ikke å stemme med de faktiske forhold, som jo er at Nasjonal Samling med sin i virkeligheten ytterst beskjedne medlemsstokk faktisk klarer å styre Norges land forbausende dyktig, slik at administrasjonen og det hele, slik boken også annet steds fastslår, kunne overleveres i utrolig god stand i mai 1945.



«MILITÆR-PORR»

Et svensk tidsskrift-forlag har startet et mer populærbetonet tidsskrift i genren militærvesen, krigshistorie etc. Bladet kommer månedlig og heter «Soldat & Teknik». For en venstrevridd og militærfiendtlig tid som vår, måtte det jo virke som en provokasjon at noen har våget å presentere en slik publikasjon. Resultatet er da heller ikke uteblitt. Anmeldelsene i den svenske pressen omtalte begivenheten med glosor som «våpenporr» og «månedsmagasin for små-hitlere». Særlig syntes man ille om midtsideomslaget, som var i farver og viste den svenske krysseren HMS Göta Lejon. Ifølge

Ellers er det jo ikke bare Nasjonal Samling som i Dahls øyne er «kverulanter». Samme karakteristikk får for eksempel Hambro, og det er heller ikke rare æren Dahl levner «tre tidligere statsministre» og så å si alle stortingsmennene valgt i 1936. Og når alt og alle slik fordømmes, så er det kanskje naturlig å miste tilliten til fordømmeren selv. Rent bortsett fra at vi ikke kan se annet enn at den forholdsvis unge Dahl vel må ha suget sine opplysninger om alle kverulantene og svikterne hos de kolleger han ellers fordømmer: «skodvinianerne».

Det vil sikkert være av interesse for dette blads lesere å skaffe seg Dahls bok. Den inneholder meget av politisk vrøvl og av feilaktige vurderinger, men man vil også finne mange godbiter egnet til å korrigere den vanlige samtidshistorien. Vi sikter her til statistiske opplysninger og tabeller, bl.a. enkelte bygget på materiale fra Universitetet i Bergen med opplysninger om hvorledes medlemsstokken i Nasjonal Samling var sammensatt. Tabellen omfatter medlemmer med medlemskap tilbake til 1933 og det burde vel ha skaket den venstre-radikale Dahl og hans kolleger noe opp at ialt ca. 20 % av medlemmene var arbeidere, 10 % lavere funksjonærer og 11 % bønder og fiskere. Dette kan da umulig stemme med påstanden om «reaksjonens ytterste høyre fløy»?

Hans Fredrik Dahl (red):
«Krigen i Norge». Pax
Forlag 1974.

Göteborgs-Tidningen bragte dette tankene inn på visse herremagasiners midtsidepiker, og kunne følgelig bare betraktes som «porr av hårdaste slaget». Ellers synes vi bladet fyller sin plass og slett ikke tar seg dårlig ut hverken som trykksak generelt eller hva innholdet angår. Kan det samtidig bidra til å bringe den almindelige holdning til militærvesenet ned på jorden igjen, er ikke så rent lite vunnet.

★

HISTORISK TØVÆR I VENTE?

Mangt og meget ble forandret i Russland etter bolsjevikerevolusjonen. At landet i sin tid ble grunnlagt av nordiske vikinger i østerled, passet spesielt dårlig inn i den nye marxistoides historieskrivning. Dette forhold er derfor hele tiden siden blitt omtalt som «en løgnaktig og antivitenskapelig teori». Men ingen formuleringer er evige, heller ikke i Sovjetunionen, og i en nylig utkommet bok om Sveriges historie får man vel si at utsagnet har fått en langt mindre kategorisk form. Der heter det nemlig at læren om vikingene som Russlands grunnleggere er «en vitenskapelig tåkebygning og en hypotetisk konstruksjon». Det går da fremover i Østerled også — tross alt.

★

«VERDENS FRIESTE»

En amerikansk institusjon med det selsomme navnet «Freedom House» har satt opp en liste over «verdens frieste nasjoner». Det hele ble en svært så eksklusiv forening omfattende bare 17 av verdens samtlige. Deriblandt finnes

selvsagt Norge — i godt selskap med de øvrige erkede-mokratiske land, som utgjør kjernen i det såkalte «frie» vesten. Disse land har — ifølge nevnte institusjon — utviklet seg lengst hva angår den såkalte «personlige frihet». La oss bare for egen regning innskytte, at vedkommende «frihet» for Norges del ennå er relativt begrenset, idet man risikerer å få sparken fra sitt arbeid, dersom det kommer frem at man f.eks. er medarbeider i «Folk og Land». Så hvis noen spør oss, vil vi si at listen tiltredes — under tvil.

★

30-ÅRENE DA CAPO?

Vi har tidligere sitert den danske professor Erling Bjøl, som truer oss med at vi er hodekulls på vei inn i en ny depresjonsperiode. Det later for øvrig til at det er gått mote i det å spå katastrofe og undergang for verden i tiden som kommer. Bjøl var slett ikke den første, men nu kommer også en svensk professor, nemlig Gunnar Myrdal, som har del i årets økonomiske nobelpris. Han hevder som økonom, at verdens nuværende kriser vil kunne bli enda verre enn depresjonen i 30-årene. Det tyder jo på at demokratiet omsider får en enestående anledning til virkelig å vise oss hva det duger til. Og det kan jo være en trøst.

★

OM VÅRE (FJER)NESTE

Når en bekk går over sine bredder nede i bushen et eller annet sted, er norske myndigheter raske til å melde seg med sin ofte flybårne hjelp til de nødstedte. Da

mangler det hverken velvilje eller hurtighet har vi inntrykk av. Men hvordan er det når f.eks. en av våre egne landsdeler rammes av naturkatastrofer? Vi tenker på stormskadene i Nord-Norge og på Vestlandet nylig. Vi leser i avisene om et naturskadefond, men at et vesentlig antall mennesker ikke inkluderes i dets «ansvarsområde». De får ingen dekning overhodet. Og de øvrige må finne seg i å vente i årevis. Det skal være ned-satt en komité, endog en hurtigarbeidende sådan, i 1898 (!) for å utrede dette med dekning for tap i forbindelse med naturkatastrofer. Resultatet later visst fortsatt til å vente på seg. Er det dette som heter «solidaritet over landegrensene»?

★

EXIT FN?

Amerikanerne er blitt lei FN. Det er blitt et voksende «folkekrav», leser vi, at USA må forlate verdensorganisasjonen eller FN må bort fra amerikansk jord. USA's FN-ambassadør, John Scali, fremholdt i en tale at hele FN blir fullstendig meningsløs dersom et automatisk flertall skal kunne vedta hvilke som helst ugjen-nomførbare beslutninger — bare de oppfyller ett eneste krav: nemlig å være rettet mot vestmaktene. Fra medlemmene i det amerikanske senatet er det derfor reist krav om at landet skal forlate den høyrøstede og støyende forsamling.

FOLK og LAND

Enerhaug pl. 4 — Oslo 6
Telefon 19 06 71

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★

FOLK OG LAND
I DANMARK
2800 KONGENS LYNGBY
Postboks 27

★

Abonnementspriser 1975:

Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 50,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 100,- pr. år, kr. 50,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 3,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo

Nasjonal Ungdomsfylking

En motstandsbevegelse på fremmarsj

Vi har i disse dager utvidet vår organisasjon i Sør-Norge med en ny lokal-avdeling:

Nasjonal Ungdomsfylking
Boks 505
4001 STAVANGER

En mengde oppgaver venter. La oss bygge en slagkraftig gruppe og vise at ennå er ikke den siste nordmann rød. NUF er idag landets desidert største opposisjonsgruppe på et virkelig nasjonalt grunnlag, og den vokser stadig. Vil Du være med på å utforme et norsk alternativ? Da bør Du kontakte oss!